

הדלפה שועשתה

לפני כשבועיים

מיקדה שוב

את תשומת-הלב

במחלה המארת

של משלחת בגין

שר החמישפטים, שמואל תמיר, רצה מאוד ליצור את הרושם כאילו הוא הצליח. תמיר סקר השבוע בפני הממ"ר שלה את דיוני הוועדה המישפטית לאור טונומיה שנערכה בקאהיר כמה ימים קודם לכן. הדיווחים שלו היו כלליים וכמעט בכל מישפט שני הוא אמר: "אבל השג" נו התקדמות."

על שר חרוה ומתנגד ההסכם עם מצ"ריים, שר-התחבורה חיים לנדאו, נמאס הדיווח שלא-אמר-דבר של תמיר. הוא הפסיק את שר-המישפטים ושאל: "אבל מה היתה ההתקדמות?" לתמיר היתה תשובה מוכנה: "בגלל חשש להדלפות מהישיבה, אני לא יכול לגלות."

קשה לאמר שאין שר שלא מדליף. מדי פעם אפשר למצוא, בתקופה מסוימת או בעניין מסוים, שר שאינו מוטרד מידע מתוך ישיבות, סודיות או שאינן סודיות.

שדר רם ושר לשעבר וייצמן
מי רודף ומי בורח?

ההדלף

מסויימת, שבה יש את טביעות האצבע של אותו שר או חבר-כנסת. אי אפשר שלא לחבר אחד ועוד אחד ולהבין ש-השיחה לא היתה על אופנה. אולם מר-בית המדליפים חוששים בעיקר כשהדבר נוגע להדלפות מהסוג הרציני.

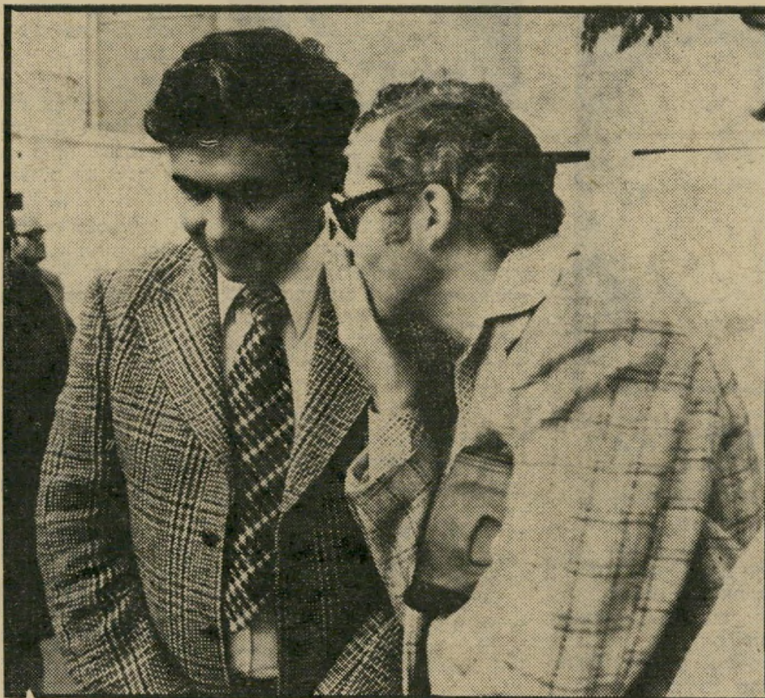
הקשר בינם לבין העיתונאי הוא דרך הטלפון. בדרך כלל, מי שמתקשר הוא העיתונאי למדליף, וזה נעשה בשעות קבורות. כשהעיתונאי יודע שהמדליף יכול לשוחח איתו בחופשיות באותו הזמן.

דרך אחרת להדלפות היא באירועים הברתיים אליהם מוזמנים גם אישי מדינה וגם עיתונאים. במסיבות-קוקטייל אפשר לראות שר המשלב את זרועו בזרועו של עיתונאי, פורש איתו לצד, ומשוחח עימו שעה ארוכה. התמונות המתפרסמות בעמוד זה אינן מנסות לרמוז שהאישים המופיעים בהם הם המדליפים לעיתונאים המופיעים בהם, אולם הכתב המדיני של הטל-וויזיה, אלימלך רם, המופיע בתמונה עם עזר וייצמן, הוא מראשי המודלפים בארץ.

מלבד העובדה שרם הוא עיתונאי ותיק ומוכשר, הוא מרבה לקבל הדלפות בגלל המדיה שבה הוא עובד, הטלוויזיה. רם עושה את מרבית העבודה שלו בבית, או במערכת תוך ישיבה ליד הטלפון. הוא אמנם נוכח שלוש פעמים בשבוע במיז-נון-הכנסת, אך זאת בעיקר כדי "להר" גיש את האווירה."

עיתונאי אחר הידוע כמי ששואב אליו הדלפות רבות הוא הכתב המדיני של הרדיו שמעון שיפר. לשיפר יש מקורות מידע נרחבים ביותר, גם בקרב שרי-הממ"ר שלה וגם בדרגים נמוכים יותר.

עיתונאי מעריב, יוסף ("יוסל") תריף, מפרסם מדי יום שני ויום שישי סטגוגי רמות ממש משיבות-הממשלה ומישיבות סגורות במישרדי ראשי-הממשלה, האוצר והביטחון, כאילו הוא נכח בהן והקליט אותם. כתבי ידיעות אחרונות, אריה ציי-מוקי, בינה ברזל ומי שהיה דוברו של ראש הממשלה, שלמה ("נקדי") נקדימון, אינם מפגרים אחריו ומוסרים לקוראיהם דיווח עדכני על כל מילה וכל הבעת פנים של משתתפי כל ישיבת ממשלה.

עיתונאי נקדימון * וח"כ כדומין
יחסים אישיים

לם הפוליטיקה ובעולם העיתונות מי הם המדליפים ומה טכניקות ההדלפה. חלק מההדלפות, בין אם אלה מתוך ישיבות-הממשלה ובין מתוך ישיבות ועדות-הכנסת או ישיבות הקבינט-הכל-כלי, נעשה בגלוי. שרים יושבים עם עיתונאים במיניון-הכנסת או מסתודדים אי-תם על אתה הספות בכניסה למיזנון. כשקוראים למחרת בבוקר בעיתון ידיעה

למרות היחסים המיוחדים בין מדי-ליפים לבין עיתונאים, יחסים המבטיחים למדליפים שהעיתונאי מעולם לא יגלה את המדליף שלו. יודעים כמעט הכל בעזר-

* בעת שנקדימון היה דובר ראש-הממשלה.

דיות. אולם בדרך כלל, לכל שר יש את העיתונאים-הידידים שלו, להם הוא מדי-ליף באופן פחות או יותר קבוע. לעזר-מת זאת קשה למצוא שר שלא נאם אף פעם נאום נגד המדליפים.

שדר יבין וראש-ממשלה בגין
הדלפות בדרג-עליון